

Rakvičský zpravodaj

č. 3 / 1993

vydává obecní rada v Rakvicích

Rakvičané na slovíčko . . .

V posledním předhodovém čísle jsme vyjádřili obavu, zda hody vůbec budou a zda největší kulturní tradice obce nezanikne. A stal se téměř zázrak. Hody nejenže byly, ale podařilo se je zorganizovat na úrovni, jakou už dlouho nepamätujeme. Zase jsme mohli být hrdí na to, že jsme Rakvičáci.

Redakce Zpravodaje se proto rozhodla věnovat hodům zvláštní článek, popsat jejich průběh a ocenit ty, kteří se o úspěch nejvíce zasloužili. Oprávněně se domníváme, že nadšení současné chasy dalo podnět k novému kulturnímu probuzení obce, rozvíjení pocitu sounáležitosti a hrdosti občanů. Zatím se tak stalo obětavým úsilím několika jednotlivců. Pokud chceme úspěch trvalý a dále ho rozvíjet, musí chasa vytvořit dobré zázemí nejen jejich rodiče a rodiny, ale i všechny organizace v obci a všichni občané. Jen si představte tu hrůzu, kdyby hody zanikly a nám zůstalo jen honění za prací. Bez kulturního vyžití by byl náš život ubohý, a proto si važíme možností, které máme. Nadšení mladé chasy nechtě je nám příkladem. Umělo překonat i velikou nepřízeň počasí. O hodech byla taková zima, že hospodští konstatovali, že ani kroniky nepamätují, aby na našich letních hodech pili muzikanti grog a čaj s rumem.

Při pěkném by se ještě více zúročila obětavá práce organizátorů hodů a i návštěvnost by byla podstatně větší. I ekonomická stránka hraje důležitou roli, aby hody neskončily schodkem a chasa to nemusela platit ze svého. Za všechno to obětování se pro obec!

Nyní nám nastává další tradice roku a tou je vinobraní. I této tradici věnujeme článek, který pojednává o našem horenském právu.

Je vinobraní. Chlapi teď mají větší pilno, jak ženské před hody. Hotaři honí špačky a střílejí jak u Verdunu. Frézky, kádě, mlýnky a lisy jsou v pohybu a čisté sudy čekají na zlatavý mok. Začíná burčákové období, které je veselé, ale má i svoje úskalí a nebezpečí. Škoda, že jsme ještě neobnovili slavnostní zarážení hory a další aktivity, aby vinobraní nebyla jen dřina, ale aby si uchovalo i svůj posvátný ráz. Možná i tohoto se jednou naše chasa ujme.

O vinobraní jsou i zkušení hospodáři v napětí. Vždyť každý rok je jiný a stále musíme sledovat, zda úroda nezačíná hnit, a to by se musela sklizeň urychlit.

Ve svých soukromých záznamech mám zajímavou zmínku z roku 1969. Tehdy byl dlouhý a teplý podzim. Družstevníci tenkrát sbírali i martínky a skutečně až na Martinu. Nasbírali jich 2,5 vagónu a bylo z nich dobré víno.

Letošní úroda dobře vyžívá a dá se předpokládat i kvalita v bečkách. Což kdybyste si naláhvovali pár flašek do archívu. Měli byste památku na rok, kdy byly neobyčejné hody a kdy se psal letopočet 1993. A možná máte i mnoho jiných a pěkných osobních vzpomínek.

Tož, na zdraví a hodně zdaru vašemu počínání!

R. Obhlídal

1. raw - prof.
1. 00.
20 12-95
20 10-92
6. 13-95

Naše obec v současných podmínkách

V probíhající době jsou s omezenými prostředky zajišťovány nejn nutnější výdaje spojené s provozem základní školy, mateřské školy a ostatní výdaje spojené s nejn nutnějšími potřebami obce.

Na provoz mateřské školy a družiny budou muset tentokrát přispět i rodiče, i když jsme se snažili, aby toto finanční zatížení rodičů dětí, vzhledem k tomu, že se jedná o mladé rodiny, bylo pokud možno co nejn únosnější.

V měsíci září a říjen budou probíhat v ulici Hřbitovní rekonstrukční práce na vozovce v úseku od transformátoru po napojení na již vybudovanou vozovku u domu pana Korčáka směrem nad Koziperky. Rozpočet na vozovku je celkem 1,2 mil. Kč. Podíl Státní meliorační správy, která je budovatelem vozovky je 540 tisíc Kč. Ostatní práce představuje položení kanalizace pod touto vozovkou, odebrání původního povrchu a další úpravy v ceně 700 tisíc Kč. To je finanční podíl obce. Tuto možnost je nutno využít, aby prostředky SMS byly na tuto akci vyčerpány a vozovka dokončena. Finanční krytí této záležitosti ze strany obce nebude jednoduché. Část bude hrazena Ekoingstavu, který práce provádí, prodejem úseku pozemku sousedícího se stávajícím areálem této firmy. Částečně některými poplatky a určitý podíl budeme muset složit dodavateli ještě v tomto roce. Dodavatel je ochoten se zbytkem platby asi 1/4 počkat do konce dubna 1994. Takže za těchto podmínek je nutno využít těchto všech možností.

Jiná věc je dopad prací na obyvatele ulice Hřbitovní a občanů, kteří tuto vozovku používají. Využíváme zpravodaje k výzvě k mimořádnému přístupu k této akci. Snahou dodavatele bude, provést práce co nejn rychleji a co nejvíce omezit jejich dopad na obyvatele. Vybudováním tohoto posledního úseku cesty k závlahovému zařízení končí výstavba celé vozovky v délce asi 2 km. Je to v zájmu nás všech. Obecní rada děkuje touto cestou předem občanům za pochopení.

Z prostředků získaných dotací na odvodnění prostor kolem kostela a odvlhčení základů, které tvoří součást statického zajištění stavby, bylo provedeno odvedení srážkových vod a podle schváleného projektu památkového úřadu a návrhu Ekoingstavu, úprava základů stavby. Na krytí se podílí památková správa, odbor kultury a církevní správa. O další částku, která bude potřeba na doúčtování této akce, bude žádáno u příslušných institucí. Tyto práce umožní v budoucnu konečnou úpravu středu obce. Taktéž z těchto prostředků byly uskutečněny menší akce, na které přispěl referát kultury, t.j. úprava pietního místa autonulých dětí a oprava dominantního hlavního kříže na hřbitově. Prostředků bylo poskrovnu, proto byly využívány co nejhospodárněji. Na těchto pracích se významně podíleli pracovníci, kteří provádějí veřejně prospěšné práce.

František Zach
starosta obce

Rakvické horní právo

Ve starých análech a listinných podkladech se dočítáme, že v ranném novověku nemělo v Rakvicích vinařství takové rozměry a věhlas jako např. v Přitlukách, Zaječí, Velkých Pavlovicích.

Přesto už v 16. století byla v Rakvicích registra horenská a platilo tako horenské horní právo. V registrech byly zapsány vinice. Tato registra měla význam zejména pro vrchnosti, neboť podle nich vybírala od vinařů vinné desátky.

Tricetiletá válka a zpusnutí Rakvic zapničino, že registra byla zničena. Po této válce usilovaly vrchnosti o osázení zpustlých obcí, o obnovu hospodářství a s tím i obnovu vinic. Tehdejší držitel hodonského panství, k němuž patřily i Rakvice, Bedřich hrabě z Oppersdorfu dal sestavit v roce 1691, to je v době, kdy bylo v Rakvicích osídleno již 43 gruntů - půllánů a 11 podsedků a kdy již bylo obnoveno i viničné hospodářství, urbář hodonského panství. Urbář byl soupisem veškeré poddanské půdy, ze které byly odváděny vrchnosti desátky a daně, tedy i desátky viničné.

Vrchnost podpořila rozvoj vinařství v Rakvicích tím, že manželka hraběte z Oppersdorfu Anna Helena Jakardorfská ze Sudic dala rakvické obci do pachtu vinice Koziperky a byla založena gruntovní registra, v nichž byli vedeni držitelé vinic.

Na přelomu 17. a 18. století, to už drželi hodonské panství Lichtenštejnové, došlo k rozdělení vinic v Koziperkách mezi pololáníky a podsedníky. Pololáníků bylo tehdy v Rakvicích již 60 a podsedníků 20. Každému pololáníku byla přidělena jedna čtvrtka vinice, t.j. asi 7 arů a podsedníkovi jeden aachtal, t.j. 3 a půl aru.

Ze záznamů vyplývá, že docházelo mezi vinaři "ke svárlivým a obtížným věcem". Ukázala se potřeba obnovit horní práva. Podnět k tomu dal tehdejší rychtář Martin Podloucký a pukmistr Václav Maršálek. Požádali "jeho vysoce osvíceného knížete svatě říše římské, pána Jana Adama Ondřeje z domu Lichtenštejnského v Opavě a Kmově, jako pravého Pána Kruntovního hor v zemi moravské", aby pro Rakvice vydal "Práva horská". Pan Adam byl tehdy markrabětem moravským, tedy nejvyšší zákonodárce na Moravě. Byl také výlučným vlastníkem půdy. Uživatelé půdy měli jen dědičné zákupní právo.

Práva horská byla pro Rakvice vydána v roce 1707. Tato listina byla označena jako "kniha perkrechtní dědiny Rakvic k panství hodonskému přináležející".

Ve svých 66 člancích v úvodu určovala, že vláda "nad horami" - vinicemi na místě Její Milosti vykonává pukmistr, nebo horní konšelé.

Pukmistr a horní konšelé tvořili horní soud, který se scházel dvakrát do roka, a to první neděli po sv. Jiří a v neděli po svatém nebo před svatým Vavřincem, "leč by z některé příčiny vlastní od samého pána gruntovního odloženo bylo".

Horní konšelé museli složit přísahu, že budou věrní a spravedliví, že povedou knihu register purkrechtní a že tuto budou mít v obecní truhle. Slíbili, že budou mít od truhly klíč, aby, požádal-li o to vlastník vinice, mohl být jeho požadavek zapsán do knihy register.

Všichni, kdo měli vinohrady, byli povinni k těmto soudům přijít a pukmistroví a horním konšelům oznámit své vinohrady a zaplatit za každou "čtvrť vinohradu" jeden bílý dukát. Kdo tak neučinil, byl pokutován 10 bílými groši.

Každý občan, který koupil nebo prodal vinohrad, musel tuto skutečnost oznámit pukmistroví nebo hornímu konšelovi, který prodej a koupi dal zapsat do horní knihy. V zápisu muselo být uvedeno, proč byl vinohrad prodán a na jak dlouho. Kupec musel za zápis zaplatit dva bílé dukáty a prodávající jeden bílý dukát.

Ohlášený prodej a koupě vinohradu byl zapisován do knihy v neděli, kdy byl k dispozici i písař, který prováděl zápisy do knih. V neděli proto, aby prý "nezabavoval" lidi, aby mohli robotovat.

Horské právo velmi podrobně upravovalo práva dědičná k vinicím. Tak např. zemřel-li vinohradník a měl děti, byli horní konšelé povinni opatrovat sirotčí díl, aby "nic nezahynulo". Zemřel-li vinohradník a neměl vlastní děti, měl před smrtí právo odkázat vinohrad i víno v bečkách svým příbuzným nebo komukoliv chtěl. Takový odkaz musel učinit před dvěma nebo více horními konšely. Tento odkaz musel být jasný. Pak teprve mohl být zapsán do knihy. Byl-li vinohradník ženatý a neměl děti, dědila po něm jeho žena polovinu vinohradu a polovinu vína v bečkách. Druhou polovinu mohl odkázat příbuzným. Vdovy, které měly vinohrady a neměly děti, měly právo odkázat vinohrady svým příbuzným, které uznaly za vhodné. Zemřela-li vdova bez závěti, připadla vinice i víno v bečkách "nejbližšímu příteli krevnímu jejimu", to znamená nejbližšímu pokrevnímu příbuznému. Pokud jde o dědění vinice po sirotkovi, který žil se svojí matkou, stanovilo horenské právo, že výlučným dědicem po něm bude jeho matka, která s ním "chlebila", to znamená, která s ním žila ve společné domácnosti. Jestliže by se matka sirotka provdala a držela sirotkův vinohrad a "Pán Bůh by na sirotka smrt dopustiti ráčil" připadla by matce polovina vinohradu, peníze a víno a druhá polovina by byla připsána nejbližšímu pokrevnímu příbuznému otce sirotka.

Každý, kdo prodal vinohrad, měl povinnost do dvou neděl ohlásit před pukmistrem nebo horním konšelem, že vinohrad odevzdal kupci. Neučinil-li tak, byl pokutován 10 groši. Také kupující, který se nedostavil k zápisu koupě vinohradu a zmařil tak toto řízení, byl vinen stejně jako prodejce. Zaplatil pokutu také 10 grošů. Pokuta připadla vrchnosti. Z každé takové pokuty připadly pukmistroví nebo konšeli 2 groše.

Vinohradník mohl podle horního práva dát v "nouzi" svůj vinohrad do zástavy "buď židu nebo křesťanu". Toto právo mohl uplatnit před purkmistrem, který zjistil, co vinohradník zastavuje. Mohl zpravidla dát na svůj dluh do zástavy "užitek", kterým se vyplatil z dluhu. Přitom muselo být vinohradníkovi zachováno "pňovi". Zastavil-li dlužník celý vinohrad, musela být zástava provedena na celý rok. Došlo-li k tomu, že nebyla ve vinohradě dostatečná úroda, mohl věřitel takový vinohrad prodat. Prodal-li vinohrad za větší cenu než činil dluh, byl věřitel povinen dlužníkovi přebytek vrátit. Naopak, nedosáhla-li cena vinice výše dluhu, byl dlužník povinen nedoplatek doplatit. K prodeji vinohradu směl věřitel přikročit jen tehdy, když dlužníka upozornil 3x, vždy po 14 dnech (celkem v 6 nedělích) a vyzval ho, aby zaplatil dluh. Jestliže "žid nebo jiný člověk půjčil na vinohrad" a oznámil to purkmistrovi nebo horním konšelům, měl jim věřitel každý rok ohlásit své nároky. Neučinil-li tak, pohoršil si ve svých nárocích, ale přesto byl oprávněn vinohrad prodat, neboť bylo v zájmu vrchnosti, aby byl vinohrad obděláván. Dlužník v takovém případě neručil za svůj dluh dalším svým majetkem. Purkmistr měl uloženo, aby zejména v takových případech dbal, aby nevznikla žádná škoda obci, potažmo vrchnosti.

Znedbal-li hornín nebo horní konšel své povinnosti, byl pro zanedbání žalován u horního soudu. Zjistilo-li se, že skutečně zanedbal své povinnosti a způsobil tím škodu, musel složit pokutu 10 grošů a to tolikrát, kolikrát zanedbal své povinnosti.

Purkmistrovi a horním konšelům bylo horním právem uloženo, aby sledovali, aby žádný vinohrad nebyl bez vlastníka. Nastal-li například takový případ, že syn po otci nebo po příbuzných zdědil vinohrad, ale nevědělo se, kde se nachází a horní nebo konšelé nevěděli, kde by ho mohli najít, měli povinnost vinohrad co nejvýhodněji prodat. Nesměli totiž nechat vinohrad neobdělán.

Měl-li někdo vinohrad a nemohl jej obdělávat a sám se nepřičinil, aby byl stříhán a okopáván v době, když tak činili jiní a réva již měla pupence, připadl vinohrad vrchnosti. Ucházeli-li se takový člověk nebo jeho dědici, aby dostali vinohrad zpět, museli si vinohrad zpět koupit. Museli však také nahradit sousedovi způsobené škody a vedle toho museli ještě vrchnosti zaplatit pokutu "pěti funtů vosku" a hornímu 10 grošů. Nesplnili-li tyto povinnosti, museli se za sebe, své děti a příbuzné nároku na vinohrad vzdát.

Zůstali-li po smrti majitele vinice sirotci, byla svěřena správa vinohradu jejich poručníkovi. Když dědici dospěli, museli se ucházet o vydání vinohradu. Museli se však o toto právo ucházet do roka ode dne, kdy dospěli. Jinak své nároky ztratili.

Chtěl-li vinohradník dát jako zástavu na svůj dluh vinohrad, hrozny nebo víno, musel zaplatit hornímu předem poplatek ve výši jednoho groše. Horní pak musel svolat řízení o zástavě do dvou neděl.

Nedostavil-li se navrhovatel nebo věřitel, museli složit pokutu ve výši 10 grošů. Z toho připadly purkmistrovi 3 groše. Tato pokuta byla opakována tolikrát, kolikrát se účastníci řízení nedostavili.

Horním právem bylo jednoznačně stanoveno, že nikdo nesmí druhému způsobit škodu na vinohradech, škody na hroznech, vínu a ovoci, na sazenicích, ani na roli. Každý vinař se musel spokojit jen se svým. Výslovně při tom bylo stanoveno, že "kdo byl dopaden, že působí jinému škodu, k tomu se máme všichni jako škůdci zachováti a jej v moc Jeho Milosti pánův k potrestání vydati, a to proto, že chceme, aby ve vinohradech bylo jisto jako v nejpevnějších komorách našich".

Vznikly-li např. spory o vinici, peníze nebo víno nebo o cokoliv jiného související s vinohradem, každý, kdo se cítil poškozen, měl se odvolat k purkmistrovi. Tento musel spor řešit. Obě sporující se strany se musely dostavit k řízení před horním. Soud vše vyslechl a rozhodl. Nebyl-li některý z účastníků sporu s rozhodnutím soudu spokojen, měl právo se odvolat k markrabímu moravskému.

Byla-li vinaři buď od sousedů nebo jiných osob způsobena škoda na vinohradech a poškozený chtěl souseda nebo jinou osobu žalovat u horního soudu, musel u něho nejdříve zaplatit poplatek ve výši jednoho groše. Teprve pak bylo oznámeno žalovanému, že bude o žalobě "konáno líčení".

Bylo-li třeba si ověřit vzniklou škodu, provedl horní se dvěma konšeli šetření. Pak byly obě strany předvolány k líčení. Nedostavil-li se žalovaný nebo žalobce, musel složit pokutu ve výši 10 grošů. Byla-li žalovanému prokázána vina, musel ji nahradit. Nenahradil-li škodu, byl pokutován 10 groši. Prokázalo-li se, že žaloba nebyla oddůvodněná nebo že žalovaný lživě popíral svoji vinu, byl pokutován 4 groši.

Při řízení u horního soudu se předpokládalo, že si soud musel ve složitých případech zajistit znalce, nebo jiné lidi dboré a moudré, aby se ke sporné věci vyjádřili a doporučili, jak spor vyrovnat. Nemohly-li se sporující se strany dohodnout, dávalo jim horní právo možnost "utéci se k našemu Jeho Milosti pánu markraběti této země a Jeho Milost pán má na to vydati ortel s radou svých služebníků a s radou měšťanů v Brně". Rozhodnutí markraběte bylo konečné a nikdo se dál nemohl odvolat.

Rakvické horní právo také určovalo, co se považovalo za škodu způsobenou na vinohradech, co se považovalo za trestný čin. Tak například:

Vzal-li si pocestný ve vinohradech jeden kolek, aby se o něj mohl podpírat, nebyl pokutován jako zloděj. Kdokoliv jiný by vzal dva kolky a byl při tom přistižen, musel zaplatit 5 funtů vosku, vzal-li tři kolky, byl souzen pro trestný čin a musel nahradit škodu. Byly-li již kolky ve vinohradě zatlučeny a někdo zatlučený kolek vytáhl a vzal pro svoji potřebu, např. pro použití

ve vlastním vinohradě, dopustil se trestného činu. Za škodu způsobenou sousedem bylo považováno, když třeba i jen jeden vinný kámen z vinohradu svého souseda do svého vinohradu "pod zemí uvedl a příví jinému odjímal sobě ku polepšení a sousedu ke škodě a bylo to svědky prokázáno", ten se dopustil trestného

činu. Takový člověk "byl označen za falešníka, který musel být na pranýři vystaven veřejné pokutě". Utekli by, propadl by jeho veškerý majetek vrchnosti.

Dokončení v dalším čísle.

Hubert Režný

VZPOMÍNKOVÝ KALENDÁŘ

Při cestách za dávnými událostmi Rakvic jsem našel zajímavý dokument. Jeho autory jsou Rakvičtí kněží. Jde o listinný materiál, který je postupně psán latinsky, německy a česky. Zachycuje nejen události z Rakvic ale i události a údaje širšího významu. Název tohoto dokumentu zní: "Vzpomínkový kalendář obsahující pozoruhodné případy narození, úmrtí a neštěstí, koupě, prodej, vynálezy a ostatní události.

Letné seznámení s tímto dokumentem ukazuje události doby s předchozích století a slibuje nám povědět o událostech, které pro nás budou zdrojem poznání toho, o čem jsme zatím nevěděli z Rakvícké historie, ale bude i pro nás poučením.

V dokumentu jsou údaje, které napovídá jeho název. Začíná zajímavými případy narození a úmrtí. Německá část tohoto dokumentu začíná daty o papeži Piu IX., který se narodil 1792. Vlastním jménem Maria Matai Ferretti - byl hrabětem. Papež byl zvolen r. 1846. Je proslaven tím, že na prvním koncilu, který svolal, vyhlásil papežskou neomylnost ve věcech víry a mravů. Jako významná data narození a úmrtí uvedl pisatel (farář František Milím) Napoleona III., císaře Francouzů, že se narodil 1808, Napoleona I., který zemřel r. 1821. Z císařské Habsburské rodiny uvedl císařovnu Marii Terezii, že zemřela 29. listopadu 1780, její syn císař Josef II., zemřel 20. února 1790 a císaře Františka I., který zemřel 2. března 1835. V zápise jsou uvedena data narození a úmrtí hudebních skladatelů. Na prvním místě uvádí Františka Josefa

Haydna, který zemřel r. 1809 ve Vídni. Byl to rakouský hudební skladatel a zakladatel klasické hudební symfonie. Byl učitelem a přítelem řady českých skladatelů. Dále uvádí Wolfganga Amadea Mozarta, že zemřel 5. listopadu 1792, zatím co naučný sborník uvádí, že zemřel 1791. Tento skladatel napsal více než 600 skladeb všeho druhu. Jako dalšího hudebního skladatele uvádí Giacommo Mayerbera, že zemřel v Paříži 2. května 1864. Jde o hudebního skladatele tak zvané velké opery. Z hudebních skladatelů uvádí ještě Gioacchina Rossiniho, italského skladatele oper, který zemřel v listopadu 1868. Z českých významných osobností se zmiňuje o Josefu Jungmanovi, o němž uvádí, že byl starostou slavistické literatury a že zemřel 13. listopadu 1847 ve věku 76 let. Z volby jmen narození a úmrtí uvedených osobností lze vyčíst, že šlo o osobnosti, které byly s výjimkou císařských členů rodiny předmětem jeho obdivu a současně jeho životní soupeřníci. Nutně se ve svých kázáních svým farníkům o nich zmiňoval. Byly tedy tyto osobnosti jeho vzorem, neboť jak z dalších zápisů vyplývá, řídil se jejich příklady a uctíval je.

Pozoruhodná je část zápisů o vynálezech. Začíná vynálezem slunečních hodin. Uvádí, se že byly vynalezeny v roce 1615 před Kristem. Sluneční hodiny vznikly z nejstaršího astronomického přístroje zvaného řeky gnomon. Tento údaj je pozoruhodný tím, že a ni v naučném slovníku není uvedeno datum vzniku vynálezu.

Dále uvádí, že přesýpací hodiny vznikly r. 1579 př. Kr. Nástěnné hodiny byly podle jeho zápisu vynalezeny 1480 po Kř. Tento údaj však znamená, že tento vynález byl v tomto roce zaveden v Rakousku. Ve Vzpomínkovém kalendáři je uvedeno, že zvony byly zavedeny v roce 400 po Kr., varhany v r. 758 po Kr. a hudební noty v roce 1030 po Kr. V kalendáři je jako vynález uváděn papír. Víme, že papír pochází z Číny, kde byl vyráběn již asi v 3. tisíciletí před Kr. z konopí. Počátkem 1. stol. před Kr. vynalezli Číňané výrobu papíru ze lněných a hedvábných hadrů. Nejstarší doklad užití papíru u nás je z r. 1310 po Kr. a první papírna v Čechách, jak uvádí pisatel kalendáře, byla založena v r. 1370 po Kr. v Chebu. Zajímavá jsou jeho data o vynálezu střešního prachu, zavedení kočáru, které je označováno jako vynález a že k němu došlo v r. 1318 po Kr. Podstata knihtisku byla známa Číňanům již v 8. stol. po Kr., avšak v Evropě byl knihtisk vynalezen asi v roce 1444 mohučským zlatníkem zvaným Guttenberk. V zápisech Vzpomínkového kalendáře je však uvedeno datum vzniku knihtisku 1440. První psané noviny vyšly v Benátkách v roce 1536 a první tištěné noviny vyšly ve Frankfurtu n./M.s v roce 1615 po Kr. V kalendáři jsou uváděna ještě další zajímavá data o vynálezech. Tento Kalendář svědčí o tom nejen jak široký byl zájem pisatele o světové události, ale svědčí o sbírání vědomostí, které sloužily k poučení farníků.

V Kalendáři jsou velmi podrobně popisovány války, tragické události. Velmi podrobně je tu popisován příchod Prusů do Rakvic a válka v roce 1866. Císařsko-královské vojsko pruské a to vojenské těleso Pionýři. Současně jsou uváděni důstojníci, kteří veleli těmto oddílům a že důstojníci byli umístěni na faře. Kněz i obec Rakvická se musely starat o zásobování. Zejména je podrobně uváděno, proč museli vojáci i důstojníci opustit Rakvice. Příčinou byla smrt vojína Julia Köpkeho, který zemřel první v Rakvicích na cholera. Podrobně jsou popisovány tragické události související s cholera, která zachvátila Rakvice. O této události je výslovně uvedeno: "Po odchodu Prušáků zuřila cholera den ode dne více a více. Ode dne jejího vypuknutí 5. srpna až do jejího zániku dne 22. října 1866 této strašlivé chorobě padlo za obět 148 osob. Po tuto dobu jsem byl stále na nohou, částečně abych na onemocnělé dohlížel, částečně abych zemřelé pochovával. Denně bylo 5 až 7 pohřbů. Tam, kde se nestačilo zemřelé pochovávat, byli odnášeni na hromadu a pak nošeni do hrobu.

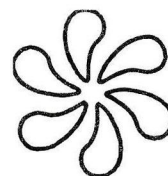
V případech, kde nebylo možno se se zemřelými rozloučit, zajišťovala obec, aby od rána do deseti hodin večer byl před kostelem jeden vůz k odvozu mrtvol k dispozici Tito lidé byli pochováváni do hromadných hrobů. Při současných úpravách prostranství kolem kostela a provádění statických opatření základů kolem kostela narazili pracovníci na velké množství kostí, které pocházejí z této doby a událostí.

Je zajímavý zápis Velkomarožského opata, který uváděl recept, podle kterého mnohým lidem zachoval život. Tento recept zněl: "Holba samožitné. Do toho žejdlík praženého žita a k tomu 2 loty kafru, dobře zamíchat a z celou chutí pít, ovšem ne najednou a když to nepomůže, pak nevím, co může pomoci."

A ještě jeden zápis z roku 1873 zařazený mezi zápisy tragické. Jde o zápis o smrti Edvarda Kornyšla. Tento zápis zní: Bývalý odhodlaný poslanec zemského sněmu, prezident správní rady podivínského cukrovaru a člen jiných spolků a společností, patronátní reprezentant, starosta v Rakvicích atd., zemřel ve Vídni 20. října 1873 při vícedenním pobytu na světové výstavě. Někdo ho našel ráno uvedeného dne v jeho najatém pokoji oblečeného, jak sedí mrtvý u stolu s opřenou hlavou o ruku. Okamžitě byl odvezen do všeobecné nemocnice k ohledání a pak byl vržen do hromadného hrobu.

Studium Kalendáře dá nám možnost postupně se seznámit s událostmi minulých století v Rakvicích. Jistě odhalí pozoruhodnosti, které budou občany zajímat. Zpravodaj se pokusí tyto události zprostředkovat.

JUDr. Hubert Režný

Letní hody roku 1993

K přípravě letošních hody se stará chasa scházela už přes zimu, ale jak se hody přiblížily, prohlásili kluci, že už jsou staří a děvčata zůstala bez stárku. Nakonec se až 14 dní před hody vše zachránilo a děvčata si našla mladé nástupce. Urychleně se začali scházet v rybárně (rybáři ji půjčili zdarma) a učili se tancovat, zpívat hodové písničky a verbovat. Velkou pomocí byli chasa dávní stárci a v pozadí organizátoři letošních hody: František Binder, Oldřich Michlovský a Lubor Skrýval.

Urychleně proběhla volba stárků:

1. stárek - Pavel Binder - Hana Michlovská (1. stárka)
2. stárek - Jirka Rampáček - Lidka Horáčková

Dále šly v krojích tyto páry:

Tomáš Nečas - Blanka Michlovská, Josef Suchyňa - Petra Filípková, Zdeněk Chrástek - Blanka Průdková, Karel Válek - Gábina Válková, Václav Horáček - Miluše Horáčková, Broněk Ludin - Jana Krůzová, Zdeněk Strmiska a Libor Rampáček.

Perfektním sklepníkem byl Radim Bednařík (Radime, vydrž!)!

Čest mužáku hájili:

Binder František, Skrýval Lubor, Lukeš Pavel, Nečas Zdeněk, Blažek Mirek, Hrdina Josef, Olin a Miloš Michlovští, Vymazal Karel, Průdek Věroš a Stehlík Zdeněk.

Muzikanti - na hodech hrála Pálavanka s kap. Pavlem Křivákem ze Strachotína. Hody a káčení máje odehrála Zlatuška s kap. Petrem Strakou z Lanžhota. S oběma kapelami byla spokojenost a měly vhodný repertoár pro hodovou zábavu.

Nyní se podívejme jak hody probíhaly a co zůstalo z dávných tradic. Oproti tradici - neděle až úterý - se přešlo na sobotu až pondělí, co je výhodnější kvůli přespolním a dovoleným. V sobotu 26.6. byly hody zahájeny průvodem od dolní hospody U Průdků. Počasí ještě dovolilo tančit venku. Hlavní akce v neděli byly zahájeny mší. Do kostela však šla v krojích jen děvčata, která nešla v průvodu, protože při náročnosti našeho kroje by se to nedalo stihnout. (Krojování se předvedli o Božím těle, kdy bylo 11 děvčat a 3 chlapci v krojích.)

Nedělní průvod vyšel od Michlovských (1. stárky) a první zastávku udělal u Nové ulice, aby Novouličáky pozval a trochu jim vynahradil, že tudy hodový průvod neprochází. Dále chasa zastavila u domu ing. Nečase (předsedy ZD) a zahrála i u domu Jožky Studýnky, který stárkům věnoval víno. To už bylo v Zahradní ulici, odkud průvod prošel uličkami a dědinou se vracel nahoru. Hlavní zastávka hodového průvodu byla u starosty Františka Zacha. Kvůli prostranství přijal starosta chasu před svým starým rodným domem a pod starobylým akátem. Všechny stárky starostu vytočily, stárci zaverbovali a průvod se odebral do Sokolovny. (Pro nepřítomnost faráře se neuskutečnilo očekávané udělení požehnání chase.)

Přes nepříznivé počasí k nám přijelo 35 krojovaných hostů z Podivína, Velkých Pavlovic, Poštorné, Moravského Žižkova a Ladané. Chasa si je dle tradice rozebrala domů na večeri.

Ke konci nedělní zábavy byl zvolen mužácký stárek. Mužáci se tajně domluvili a Lubor Skřívál vyhlásil do mikrofonu Františka Bindera jako mužáckého stárka. Ostatní se k němu vrhli, na oslavu ho zvedli nad hlavu a zavdali mu.

V pondělí šel průvod od stárky Ludmily Horáčkové. Hlavním oživením zábavy byl příchod mužáků. Tentokrát nemohli pro déšť přijet s koňmi pod máju, ale svým verbuňkem a vyzrálým zpěvem (zpěv je slabinou mladé chasy) navodili pravou hodovou atmosféru. Kromě zažitého hodovního rituálu došlo i ke dvěma legráckám naší rozjařené chasy, a to když Radim Bednařík vyhlásil k v neděli nad ránem "sólo bosky" a v pondělí "sólo bez košel" a v trenýrkách. Nebývá to sice na hodech obvyklé, ale všichni to vzali s humorem. Děvčata si, samozřejmě, košilky nesundala, ale to by se asi líbilo více než prsa rakvických bohatýrů.

O hodkách se v dobré zábavě pokračovalo. Stárci se shromáždili u Pavla Bindera (1. stárka), odkud vyšel průvod k Haně Michlovské (1. stárce), kde už čekala všechna krojovaná děvčata. Odtud se šlo tancovat na sokolský dvůr, protože vyšlo i počasí. Také mužáci si přišli na svoje. S koňmi objeli všechny rakvické uličky, nadělali škrabotu po dědině a slavnostně přijeli pod máju. Stárky byly v krojích do půlnoci, pak se převlékly do chlapeckých krojů a stárci do sukni. Společně dělali různé taškařice. Prvního stárka dovezli pod máju v kočárku, všichni o překot tancovali a verbovali.

Děvčata chtěla zavdávat i kozí mléko z flašek, ale pak od toho upustila, aby po dobrém rakvickém víně nepokazila hostům chuť. A taky záchod máme jenom jeden!

Za měsíc po hodech uspořádala chasa ještě "Kácení máje" (31.7.). Průvod krojovaných šel tentokrát od Jirky Rampáčka. Po půlnoci přijeli pod máju stárci na kole-tandemu a na káře v modrákách, které pak použili při kácení máje. V pět hodin byla mája skácena, ale než se pořádně rozednilo, stačil někdo ukrást 50 m prodlužky, kterou na máju zapůjčil František Binder. Kdo ji máte, vraťte ji! Vždyť bude potřeba i na příští hody. Kácení máje není u nás zažité a mělo prodělkovou návštěvu.

Zbývá ještě dodat, že letošní mája patřila k nejvyšším v historii. Byla rovná a měřila 42 metrů (kostel má 36 m). Chlapci ji přivezli z Hlohovce, koně zapůjčili pánové Binder a Rampáček. Máju seřezával Filípek Oldřich, spojoval kovář Průdek Jara a elektrickým osvětlením ji vybavil Viktor Šmída. Víno stárkům darovali Olin Michlovský a Jožka Studýnka. Půlnoční večeře muzikantům dělala Marie Krúzová a plakáty na všechny 3 akce obětavě zhotovila Svatka Klímová. Poděkování patří i děvčatům u pokladny, kterým bylo zima nejvíce a nemohla se zahřát tancem.

Celkem se všech zábav zúčastnilo kolem 1200 hostů a další stovky byly na "čúhačce" při průvodech. Je chvályhodné, že si chasa nechala pořídít videozáznam hodů a všichni krojovaní mají na památku kazetu.

Spokojena s hodama byla i rakvická drobotina, protože přijelo hodně lunaparkových atrakcí a každý se mohl vyžít do sytosti.

A naše chasa povzbuzena úspěchem již pro nás všechny připravuje na 27. listopad Kateřinské hody (hraje Pálavanka) a 12. února uspořádá "Krojový ples" s Lanžhočankou a pokusí se i o nácvik besedy.

A co dodat úplně na závěr?

Ze všech nejvíce děkujeme tobě, rakvická chaso, protože ty jsi uskutečnila věc, ve kterou ani mnohý optimista už nedoufal ...

Dle vyprávění očitých svědků zaznamenal

Rost'a Obhlídal

Poslední rakvický starosta za první republiky

Posledním rakvickým starostou za první republiky byl Josef Vajbar. Narodil se v roce 1892 v Rakvicích na č. 42. měl 10 sourozenců, z nichž 3 zemřeli v dětském věku. Navštěvoval měšťanskou a hospodářskou školu v Podivíně a mílekařskou školu v Kroměříži. Vojenskou službu vykonával v Rakousku ve Štýrském Hradci (Graz) na stanici plemenných hřebců, které si rakouská armáda držela, jelikož hlavní potažní silou v armádě byli koně. Na frontu byl nasazen až koncem války a přes Rusko a Halič se vrátil domů. Vystoupil z církve, k čemuž ho vedlo počínání vojenského kněžstva (Feldkurátů), kteří kropili hlavně z děl a pušek, aby lépe stříleli na naše slovanské bratry v Rusku a na Balkáně. Byl také mezi zakladateli protiklerikálního spoku "VOLNÁMYŠLENKA". Dá se napsat, že to byl takový trojlístek nadšenců v Rakvicích: On, Bohumil Horňanský,

učitel a Karel Nečas, pekař z č. 141, jejichž přičiněním byl koupen bývalý panský dvůr, zvaný "Palírna", který byl zbořen a na jeho místě byla postavena dnešní Sokolovna. Všichni jmenovaní byli obětavými pracovníky v Sokole.

Po skončení světové války bylo více občanů, kteří si chtěli postavit rodinný domek, však nebylo stavebních míst. Po vyjití zákona o parcelaci státních statků bylo založeno stavební družstvo a po velkých potížích se podařilo získat pro bytovou výstavbu pozemek v Dílcích, kde je dnes postavena celá Nová ulice. První domy č. 456 - 462 byly postaveny v roce 1922. Celý tento pozemek byl rozdělen na stavební místa a zájemcům rozprodán. Další výstavba pokračovala pak postupně. Při parcelaci byl koupen také horní dvůr (Řezáč a Veverka) a rozparcelovány Díly a ohrázována část luk u Koze.

K parcelaci zbývajících pozemků, které patřily ke dvoru již nedošlo, protože určití lidé v Rakvicích, ať již příslušníci některých politických stran, skupin nebo jako jednotlivci počali lidem slibovat, že všechno bude rozparcelováno a na každého se dostane. Nedokázali však nic a tak ani velký pozemek za dvorem nebyl rozparcelován a připadl hodonínskému Syndikátu a po něm pak dostal název. Tento Syndikát pozemek rozdělil, ale dal jej zájemcům jen do nájmu.

Další jeho záslužnou prací bylo úsilí, aby se v Rakvicích postavila Měšťanská škola. Sám zažil všechny ty svízele, když chodil do podivínské měšťanky, kdy žáci chodili většinou pěšky a kdy od dolního konce až po dnešní železniční podjezd byla jen polní cesta. Byla to dlouhá jednání, která nejvíce brzdili podivínští hlavně tím, že podivínská škola stačí i pro žáky z Rakvic. Byly i další překážky, však nakonec obec povolení postavít novou školu dostala a škola se postavila.

Z dalších jeho činností: Když se měla stavět nová silnice Břeclav - Brno, zvaná "Betonka", navrhoval, aby od železničního podjezdu u Podivína vedla podél železnice, asi tak jak vede dnešní nová silnice. Tomu však bránilo ministerstvo národní obrany výrokem, že v případě války by mohla být pohodlně rozbombardována jak železnice, tak i silnice.

Byl také mezi těmi, kteří zakládali Hospodářské družstvo v Podivíně, Vinařské družstvo ve V. Pavlovicích, dále mezi těmi, kteří prosadili rozšířené ohrázování potoka Trkmanky a zkrácené vyústění do řeky Dyje. Prosazoval i návrh, aby byla ohrázována i řeka Dyje, jejíž řečiště bylo jen koryto a každoročním rozvodněním bylo zaplavováno přes 300 ha luk a podmáčeno přes 100 ha přilehlých pozemků.

Byl také mezi těmi, kteří založili Meliorační družstva a odvodněny byly pozemky Podkopce, Prostřední hony a Půlhony.

Několik let byl členem obecního zastupitelstva a v roce 1938 byl zvolen starostou obce a obec vedl po 3 roky. Nejzásluhnější z jeho činů bylo oddlužení obce. Pro tuto akci získal přednostu umocňovacího úřadu Josefa Košútka z Brna, který měl velkou zásluhu na tom, že úřady uznaly zadluženost obce a tak byla obec oddlužena a byla zbavena dluhu ve výši 1 500 000 K.

Když byly zavedeny povinné dodávky, prosadil jejich snížení a tím pomohl většině zemědělců. Byla by jistě celá řada toho, co pro obec vykonal, nakonec však byl jedním členem fašistické strany udán Němcům a spolu se členem zastupitelstva Stanislavem Průdkem a obecním pokladníkem Pavlem Lukešem gestapem zatčen a odvezen do Brna. Bylo velkým štěstím, že znal dobře německy a při předběžném výslechu uvedl, že jsou všichni zemědělci a nikdo z nich nemá zájem někoho navádět k neplnění povinných dodávek. Při sepisování protokolu uvedl také, že byl za Rakouska ve Štýrském Hradci na vojně a na to vyšetřující uvedl, že sám je roják z Hradce a také zemědělec. Protokol přečetl na druhý den veliteli a ten nařídil, aby byli všichni propuštěni. Z funkce starosty byl však odvolán a obec pak vedl až do konce války Josef Vajbar - řezník, ale již jen jako úřadující náměstek.

Pak se začal zabývat archeologií a historií obce, seznámil se s odborníky jako byli archeologové Josef Skutil a Josef Paulík, rodopisec prof. Klein a historik Ladislav Hosák. Tohoto požádal, jestli by nenapsal o Rakvicích podobnou knihu jakou tehdy napsal o Velkých Pavlovicích. Ten se

práce ujal a kniha byla sepsána. Tiskem však nevyšla, bylo to již po únoru 1948 a tehdejší ministerstvo kultury na žádost o povolení k tisku odpovědělo, že na takovou literaturu není papír. Pro tuto knihu pročetl Josef Vajbar celý, tehdy ještě úplný obecní archiv starý 250 let a pořídil četné výpisy nejzajímavějších událostí, které ve chronologickém přehledu byly v rukopise uvedeny.

Měl přezdívku Machar, kterou mu nazvali přátelé, když šířil protiklerikální spisy spisovatele Josefa Svatopluka Machara.

Zemřel v roce 1951 raněn mozkovou mrtvicí.

Srovnáme-li tehdejší poměry v Rakvicích s dnešními, tak po stránce materiální nastal velký pokrok, však po stránce - jací jsme, se mnoho nezměnilo. Stačí, když se každý z nás zamyslí sám nad sebou.

Na toto vyjádření zaznamenávám přilehavý citát Karla Čapka:

"Ano, mnoho se změnilo, ale lidé zůstali stejní: Jenomže, teď víme líp, kdo je kdo: Kdo je slušný, byl slušný vždycky. Kdo byl věrný, je věrný i teď. Kdo se točí s větrem, točil se s větrem i dřív. Kdo myslí, že teď přišla jeho chvíle, myslel vždy jen na sebe. Nikdo se nestává přeběhlikem, kdo jim nebyl vždycky, kdo mění víru, neměl žádnou, člověka nepředěláš, jenom se ti vybarví."

Použito zápisů Josefa Vajbara a zápisů z rod. kroniky

R. Vajbar

Záhadný cizinec

Jak tak čtu mnohé povídky, které se zrodily v hlavách spisovatelů, vzpomněl jsem si na příběh, který napsal sám život.

Stalo se to v dobách slávy rakvického fotbalu. Koncem padesátých a začátkem šedesátých let se držel Sokol Rakvice na fotbalovém výsluní. Postupoval ze III. třídy rok po roku až do třídy I. a svými dobrými výsledky i v Zimním a Českém poháru se zapsal do povědomí i v rámci kraje.

Snad nejúspěšnější byl rok 1958. Tehdy jsme ze 42 zápasů pouze 3 prohráli a 2 remizovali. Skóre bylo impozantní - 206 : 49.

Nebyvalá byla i tabulka střelců:

Hřiba Miloš	91 gól
Průdek Radek	32
Burýšek Mirek	23
Grégr Milan	22

Není divu, že nejlepšího rakvického kanonýra, Miloše Hřibu, lanářili funkcionáři KPS Brno (Královopolská strojírna), která hrála II. ligu a dokonce se probíjela i do nejvyšší soutěže. O rakvickém fotbalu se často psávalo i v novinách a na bojovné zápisy našeho Sokola se jezdili dívat i fanoušci z okolí.

... Někdy na počátku 60. let přišel z něčeho nic hráči Miloši Hřibovi pohled z Paříže. Tehdy to byla událost, protože do ciziny se jezdit nesmělo. Byl jsem svědkem této korespondence, protože jsme tehdy oba bydleli na učitelské bytovce. Pohled byl psán starším člověkem, který už česky téměř zapomněl. Co chtěl vyjádřit, nebylo možno z obsahu vyloučit.

Za nějaký čas přišlo další psaní od téhož pisatele. Nyní už uvedl, že se dočetl v Rovnosti o učiteli a fotbalistovi Miloši Hřibovi. Psali tam prý i o tom, jak rakvičtí fotbalisté trénují běh na silnici mezi Rakvicemi a Podivínem a že on to tu z mládí zná. A dál zase nic. Přicházely další dopisy s novinovými výstřižky, ale pořád zůstávalo záhadou, proč onen neznámý vůbec píše. Uvedl sice i zpáteční adresu, ale beze jména, pouze blok domů v Paříži a slovo Tscheco. Teprve když mu Miloš poslal na uvedenou adresu dopis a neznámý pisatel se přesvědčil, že jeho dopisy jsou skutečně doručovány, přišlo další a tentokrát obsažné psaní. Neznámý špatnou češtinou uváděl, že byl za války nasazen na práce v Německu a že se zde setkal s rakvickou dívkou, Ludmilou Oslzlou a že byl svědkem její smrti. Napsal, že se nešťastně zamilovala a přišla do jiného stavu. Protože se v oné strašné válečné době bála přivést děťátko na svět, podstoupila potrat a při něm vykrvácela. Záhadný cizinec dále uvedl, že už 20 let od války čeká na příležitost, aby mohl tuto zprávu sdělit jejím rodičům a nebo blízkým. Požádal o tuto službu Miloše Hřibu.

Miloš si tehdy skutečně pozval paní Ludmilu Oslzlou st. na návštěvu a dopis jí přečetl. I po tolika letech od války se paní Oslzlá rozplakala nad zmařeným mladým životem své dcery, která svoji chybu a nešťatné zamilování zaplatila životem.

Rádi bychom se zeptali záhadného cizince na další podrobnosti, aletento mlčel. Z celého obsahu korespondence jsme vydedukovali, že to byl pravděpodobně asi ten, který měl na smrti mladé Rakvičanky aspoň poloviční vinu. Proč by jinak tajil své jméno a proč ho po celou dobu hřyzalo

svědomí? Jeho jméno a další osud zůstaly nerozluštěnou záhadou a tajemný cizinec se už nikdy více neozval. V roce 1968 jsem byl v Paříži, ale podle udané adresy se mi ho nepodařilo nalézt.

A co říci k příběhu závěrem? Necht' je poučením i pro dnešní mladá děvčata, i když se udál už dávno. Dnes už nežijí ani rodiče Lidušky Oslzlé a příběh upadl v zapomnění, ostatně jako všechny příběhy, které píše život a které se nepodaří zaznamenat ...

Rost'a Obhlídal

Poznámka redakce:

Liduška Oslzlá patřila k památnému ročníku 1921, který byl totálně nasazen na práce v Německu. Již za války přišel na Farní úřad Rakvice dopis, který oznamoval, že v jedné německé nemocnici Liduška zemřela. Úmrtní list, ani žádný úřední důkaz o její smrti neexistují. Ve smyslu právním je proto stále považována za nezvěstnou. Maminka Lidušky nevěřila této zprávě a až do své smrti v roce 1987 Lidušku čekala ...

ZUŠ RAKVICE letní soustředění v Nekoři 14. 8. - 21. 8. 1993

Letošní letní soustředění v Nekoři - Orlické hory se nám všem moc líbilo. Tábora se zúčastnilo 56 dětí a 7 dospělých. Podobu soustředění jsme navštívili i některá okolní města - Žamberk, Jablonné nad Orlicí, Letohrad, ve kterém jsme navštívili městské muzeum s historickými památkami. V horkých dnech jsme se koupali v Pastvinské přehradě. Hráli jsme také táborovou hru (měnil až vyměnil), hra nás zaujala tím, že jsme při ní zažili velké dobrodružství. Na táboře proběhly i jiné hry, např. noční hra, diskotéka, baťoch, tyto soutěže pro nás připravili naši vedoucí s praktikantkami. Celý náš pobyt nám zpříjemňovali lidé, kteří se o nás starali. Během tábora za námi přijeli někteří členové skupiny Lopuch z Břeclavi, kteří nás doprovázeli při dopoledním zpívání. Asi v polovině týdne jsme měli táborák. Poslední večery jsme měli koncert, který začal v 19.30 hodin. Přišlo asi sedmdesát posluchačů. Koncertu se zúčastnili i starosta obce Nekoř. Dne 21. 8. 1993 jsme se vraceli domů s velkými zážitky a s příjemnými pocity. Rádi bychom mezi sebe přijali nové členy a členky, kteří by si za námi přišli zazpívat. Už se na ně těšíme.

Zkoušky jsou vždy:

Skřivánci	Po	14 - 14.45 hod. (děti 1. - 3. tř.)
	St	14 - 14.45 hod.
Zpěvanky	Pá	16 - 17.30 hod. (od 3. - 9. tř.)

Zapsaly:

Marie Krmíčková a Simona Frýbertová

Nekulaté setkání

Není běžné uspořádat setkání mimo "kulatá léta". Protože jsme spolužáci a vrstevníci narození v letech 1927 a 1928, sešli jsme se před pěti lety coby šedesátníci. O setkání v pětadesáti se nejdříve ani neuvažovalo. Však Hilda, stále ještě plná elánu a životního energie, dala vše do pohybu, organizačně vzala na svá bedra a setkání se uskutečnilo. Je pravdou, že pět let není dlouhá doba v mládí, ale v tomto věku čas zdánlivě ubíhá jiným tempem. Mnohé, ba moc, velmi moc se za tuto relativně krátkou dobu změnilo. Jeden ze spolužáků těžce nemocen přemohl únavu, přijel z nemocnice aspoň na chvíli. Přejeme jemu a všem ostatním nemocným brzké uzdravení. Mnoho jich nepřišlo, ne ze zdravotních důvodů, ale jistě měli důvod jiný, proč se nemohli dostavit.

Rozšířil se i seznam těch, kterých navždy snížili počet letošních pětadesátníků. Ještě před pěti lety nám ta velká, pohodlná jídelna kapacitně málem nestačila. Po pěti letech jsme se sešli, skoro se dá říci "u jednoho stolu". Na ostatní se vzpomínalo.

Vzpomínání už začalo v obřadní síni, kde přítomné přivítal pan starosta a členky SOZ. Další vzpomínka na školní léta - byla oživena prohlídkou nové přístavby horní školy, kde nás ochotně přijal a celým objektem provedl pan ředitel. Usmíval se, když se my, prošeďivělí s povzdech svěřili, že do takové hezké školy bychom teď rádi chodili.

Při posezení v jídelně zábava probíhala převážně volným způsobem. Každý si měl co povědět. K veselé náladě nabádali manželé-spolužáci Anežka a Jaroslávek Průdkovi. Této dvojici vydržel humor od školní lavice až do období důchodového věku. Ale i u dalších pětadesátníků by se mohli i mladí obdivovat temperamentu vyvíjenému při tanci. Jaroslávek neúnavně vyhrával na harmoniku až do rána.

Ale jak už to obvykle bývá, ne jenom počasí, ale i atmosféra v kolektivu je proměnlivá. Ani při rozjařenosti není možné se vyhnout vzpomínání a porovnávání jaké to bývalo. Za těch pět let od posledního setkání se zase rozšířil seznam těch, kterým roste tráva na jejich malých záhoncích v té zahradě klidu a ticha. Zemřelí z našich řad jsou: Rosťa Straka, Karel Michna, Josefka Štěpánková, Vlasta Suchánková, Jarka Nečasová, Božka Hýblová, Joža Fintajsl, Konrád Suchyňa, Jara Cabal, Vašek Suchýnek, Božka Papežová, Lida Nešporová, Marie Kučeříková, Pavel Jurdák, Jara Majer.

S velkou úctou se vzpomínalo na naše učitele. Ze žijících nám zůstali jen paní učitelka Straková, paní učitelka Bednaříková, pan učitel Veselý, pan učitel Tesař. Už jsme si nedovolili s ohledem na jejich zdravotní stav rušit jejich klid, který si zasluhují. Vždyť jsme se jich nazlobili dost v době, kdy na to ještě měli pevné nervy. Přejem jim zdraví a klidné, pokojné stáří.

Přání dobrého zdraví patří i všem z ročníků 1928 a 1928, vždyť stáří se už přiblížilo, roky se nedají zastavit a zdraví je potřeba všem a v každém věku.

*Léta už od nepaměti taková jsou,
že stále a stále kupředu jdou.
Čím více roků přibývá,
tím sil zase ubývá.*

*V současné době už nastaly ty časy,
že nejen učitelům, ale i jejich žákům zšedivěly vlasy.
Léta také žáky dneska řadí
mezi ty, co nejsou už mladí.*

*Každý další rok vždycky
přivítají nostalgicky,
a stále méně je těch, co mohou se těšit,
že jdou docela zdraví a úplně fit.*

*Při tichém šumu večerního vánku,
než uložíme se ke klidnému spánku,
dostaví se aspoň sen, i když krátký,
který zavede nás do školních lavic zpátky.*

Marie Darmovzalová

Sportovní hala při ZŠ v zimě

Stejně jako každý rok i letos bude možno využívat sportovní halu při ZŠ pro sportovní vyžití široké veřejnosti. Poněkud se však změnila podmínka financování pro uživatele tohoto zařízení. Pro letošní rok byla stanovena následující pravidla. Na stejnou úroveň byly postaveny sportovní oddíly s možností financování sponzory a pod. spolu se soukromými osobami, které jak se říká cvičí za své. Finanční komise obce určila poplatek 100 Kč za hodinu provozu sportovní haly. Doufejme, že toto rozhodnutí nesníží zájem o sportování. Logika je jasná. Čím více občanů bude sportovat, tím méně za svůj zájem zaplatí. A že provoz sportovní haly něco stojí, o tom není třeba diskutovat.

Zatím jsou v rozvrhu sportovní haly uvedeny tyto sporty:

úterý	19.30	cvičení ženy
pátek	19.30	volejbal
sobota	8.00	tenis

Mimo výše uvedené sporty, je možno ještě hrát košíkovou, a to ve středu v 19.30 hod.

Nezbývá než věřit, že si lidé najdou na sport čas a nenechají tak krásnou sportovní halu bez využití.

Pavel Suchánek

Veršování při burčáku

Slunce slábne, chladna ranní
Připravme se milí páni
Podzim kolem barvy ladí
Končí doba dozrávání
Sláva, máme vinobraní

Na Jižní Moravě
to každý pozná,
že z ptáků největší
špaček je škodná.

Slyšel jsem špačka
jak smutně zpívá,
že tady v Rakvicích
se dobře hlídá.

Hotáři, hotáři,
jak budete hlídat,
tak budem celej rok
vínečko pít.

Lidé zlatí je to tak,
dejte pozor na burčák.
Můžou ho pít jenom svatí
a chlapi od let padesáti.

Mladým burčák kazí pleť
a leze jim na mozek.
Starším chlapům co míru znají
utahuje burčák zdraví.

Děkujem vám vinohrady
za letošní úrodu.
Ten kdo stříkat zapomněl,
bude muset pít vodu.

Ej, vínečko, vínečko

*Ej, víno vínečko
jasně se třpytíš
v sklenici z křišťálu
svádivě svítíš.*

*Svádíš můj jazýček
svádíš mé oči
pak se mi hlavička
dokola točí.*

*Točí se hlavička
točí se dokola
nohy mně neslouží
volejte doktora.*

*Ej, milá ženuško
zbytečně křičíš
víno je vínečko
to trestat musíš.*

*Kdyby ho nebylo
doma bych seděl
líbal ti tvářičky
do očí hleděl.*

*Ale že vínečko
u nás se rodí
hladím jen skleničku
pozdě dom chodím.*

*Ten kdo rád vínečko
je dobrák od kosti
ten bude na nebi
užívat radosti.*

*Kdo pije voděnku
nebo žízni
to jsou vám věřte mi
lidičky hříšní.*

Společenská kronika

Sňatek uzavřeli:

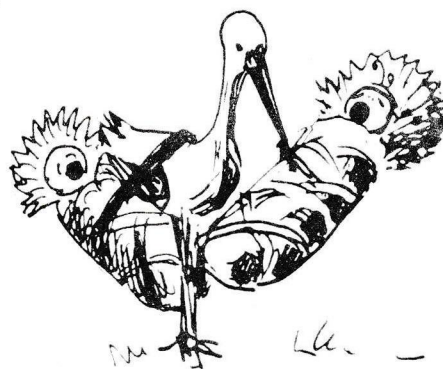
Pavel Boháček	- Hana Babáčková	(Nikolčice, Rakvice)
Jaroslav Urbánek	- Monika Hostinská	(Zaječí)
Roman Dostoupil	- Alena Fraisová	(Rakvice, Přítluky)
František Hrozen	- Magda Polášková	(Přítluky, Zaječí)
Radovan Foukal	- Lenka Ludínová	(Rakvice)
Karel Kutálek	- Martina Mádlová	(V.Pavlovice, Zaječí)

Žijte v lásce a porozumění - jeden pro druhého!

Narozené děti:

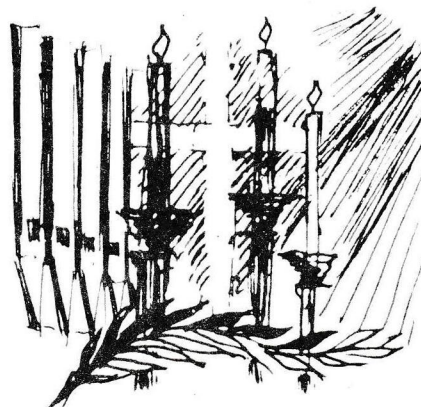
Malinka Bronislav	č.p.	758
Blažek Martin		695
Frýbertová Kateřina		394
Knápková Aneta		30
Dolejš Milan		331
Bachůrek Lukáš		667
Levčík Martin		400
Janků Radim		680
Böhmová Kateřina		

Štastným rodičům blahopřejeme.

Zemřeli:

Švástová Josefka	ve věku 95 let
Krůza Milan	71 let
Fibich Albrecht	68 let
Krůzová Terezie	84 let
Herzánová Františka	83 let

Stali se jen vzpomínkou ...

Marie Darmovzalová